

Temporada Alta fa un clam per la llibertat d'expressió

El festival de tardor de Girona i Salt programa un centenar d'espectacles, la meitat dels quals d'autors catalans

Futbol

El Girona es prepara per anar a jugar a Miami

S'oferiran 1.500 viatges gratuïts per veure el partit

Concerta visita a:
info@bleconomistes.com

BL Economistes, S.L.P. Som el teu suport

- Assessorament fiscal
- Confecció dels impostos trimestrals i comptabilitat
- Constitució de societats, alta a Hisenda de societats i autònoms
- Atenció de requeriments, revisions i inspeccions d'Hisenda
- Laboral
- Declaracions de renda de les persones físiques

30 anys d'experiència

C/ Barcelona, 12-14, 2n 2a - 08301 Mataró - T. 937 551 455
www.bleconomistes.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 4 de setembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14749 - AVUI / Any XL. Núm. 13619 - EL PUNT

#CAT VOLLIBERTAT

P6-12

Sánchez no es mou de l'Estatut

PROPOSTA • El president espanyol insisteix que la sortida és un nou Estatut

REBUIG • El sobiranisme alerta que no es pot tornar a una pantalla passada

OPOSICIÓ • Front comú del PP i Cs contra la proposta socialista

Torra encaixa amb Gay de Montellà mentre González saluda el conseller Aragonès, en presència dels líders sindicals ■ EFE

Per una tardor en calma

Els agents socials fan una crida a la negociació amb l'Estat

Tres agents espanyols, investigats per l'1-O

Van reprimir amb molta duresa els votants que hi havia a l'IES Pau Claris

Torra se centrarà en la mobilització pels drets

VOLTES DONTA VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus uns quants gratacels.

40 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliviatges.com

NAUTALIA
Viatges

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

El planeta Mots

Poques vegades he llegit un llibre tan didàctic! Jordi Sedó torna a encertar-la. En el seu darrer llibre, *Els secrets del planeta*

Mots, la terra és coberta de mots, i no hi ha altra forma de vida. Les discussions, els moments de tendresa són vius i reals. L'objectiu és que, parlant de mots, els joves –es tracta d'un llibre juvenil– vagin aprenent, fins i tot conceptes complicats de la llengua. Recomano vivament aquest llibre als infants i als joves. I també a aquells que estan aprenent la llengua. I també als qui vulguin passar uns dies divertint-se i recreant les imaginatives situacions.

Un exemple (p. 129): "A Jo gairebé li van sortir espurnes dels ulls. Què podien oferir els petits pronoms a una cosa tan gran com el sintagma nominal? Què se li havia acudit a aquella paraula plena de poder i d'ansies de glòria? Ràpidament, Jo va contestar: Naturalment que m'agradaria, però com podem nosaltres, pobres i petits pronoms, contribuir a engrandir una cosa

Jordi Sedó torna a encertar-la amb 'Els secrets del planeta Mots'. Recomano vivament aquest llibre als infants i als joves

tan magna com el sintagma nominal? Ho tinc tot previst –va dir Astúcia–, es tracta que treballu per a nosaltres. Més ben dit: es tracta que treballu no pas per a nosaltres, sinó per nosaltres –va aclarir posant èmfasi en la diferència per a i per".

Tot el relat té un to no sols didàctic, sinó també lleugerament irònic. Sabeu que m'he identificat en més d'un mot?

El que és més emocionant és que a tot el planeta els mots són en català, i això és reconfortant. Les llengües petites (demogràficament) sovint són minoritzades i, en el nostre cas, fins i tot menyspreades.

Ara fa un any, més o menys, Sedó ens tornava a delectar amb un deliciós llibre de contes: *Nou pisos d'un replà*.

La llengua és un artefacte molt complex. I totes les llengües són igualment complicades i totes aptes per a tota mena de comunicació. Ara bé, hi ha llengües que, instrumentalment, són més o menys universals. Com deia el malaguanyat Jesús Tuson, totes les llengües universals han estat precedides per un exèrcit...

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Defenestració de Pasqual

Defenestració. Ara feia temps que no usàvem la paraula. Hi havia hagut la d'Eugeni d'Ors, la de Josep Pijoan... Abans, la de mossèn Cinto. La de mossèn Cinto es va saldar amb una temporada al santuari de la Gleva. Després va tornar, amb més força literària però no personal: va quedar molt deteriorat. D'Ors se'n va anar a Madrid a fer el falangista. Pijoan, als Estats Units, on es va fer quàquer, i després a Suïssa, on va morir. Pla el va anar a veure per escriure-li la biografia, i li devem la millor semblança de Pijoan i el millor retrat de Suïssa escrit en català. Ara hem defenestrat Lluís Pasqual, director i fundador del Teatre Lliure. Josep M. Flotats, uns anys abans, també ho va ser? Se'n va anar pel seu propi peu o va ser empès finestra avall? Em faig el desmemoriat expressament. Si no defenestrem, tampoc no retenim. Evocant Pijoan, de qui parlar de "defenestració" potser és excessiu, Joan Fuster es preguntava: "Va fer algú el que calia per retenir-lo?" I més endavant: "Pijoan va assessorar Prat, i Prat li feu cas. La collita fou magnífica." Com la collita de mos-

“Ha dit: les xarxes han decidit que sigui substituït per una dona jove

sèn Cinto, com la d'Ors, que també va assessorar Prat de la Riba, com la de Flotats, com la de Pasqual... Me'n deixo. De Pijoan, Fuster afegeix: "Era un home sobreixent d'energia i d'impaciència, frenètic en la paraula i l'acció, vivaç, ambiciós. Hem de suposar que 'retenir-lo' no devia ser fàcil: les individualitats excepcionals, la gent de tremp desmesurat, sol pecar de 'molesta', i és natural que xoqui amb el recel, la tossuderia o la limitació de mires d'aquells que tenen la paella pel mànec, personatges no sempre a l'altura de les circumstàncies". Podríem aplicar el perfil als altres que hem dit,

afegint-hi el cosmopolitisme, oposat a la reclusió. Verdaguer va viatjar a Terra Santa i a Rússia quan ningú no ho feia. De les excursions i curiositats dels altres no cal parlar-ne.

També és cert que no tot s'ha d'atribuir al "recel i limitació de mires" dels que fan la guitza. Els homes "sobreixents d'energia i impaciència" tendeixen a crear-se conflictes que els condueixen a la finestra per on s'estimben. El mossèn parlava amb el dimoni, d'Ors era un bufat, Pijoan es va fer l'antipàtic, Flotats era un aviciat. Pasqual es veu que té mal caràcter. Una actriu el n'ha acusat. Ell ho nega. Qui diu la veritat? La gent de teatre acostuma a dur-se la feina a casa: sempre interpreten. Diu Pasqual amb amargor irònica: "Les xarxes han decidit que he de ser substituït per una dona jove." No s'havia adonat de la tendència dels temps: el tap generacional, la feminització de tot, les xarxes... Encara pot estar content: els altres van ser defenestrats o se'n van anar més joves. Tenia entrades per al seu espectacle sobre un Lorca inacabat. No el dirigirà. No sabrem mai com hauria quedat.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabatè (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/f874lr>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

‘Déjà vu’

Com que ahir era com una mena d'inici de curs polític, i com que avui el president Torra ha de pronunciar la famosa conferència al Teatre Nacional de Catalunya, suposo que per això el president Pedro Sánchez va voler també ahir començar la setmana dient-hi la seva. I en una entrevista a la SER va deixar anar la seva proposta per resoldre l'encaix de Catalunya a Espanya: votar un nou Estatut. I tots els mitjans, ahir i avui, en van plens. Sánchez diu que “el que està en joc a Catalunya no és la independència sinó la convivència” (suposo que ho devia dir pel que estan fent Ciutadans i el PP) i que el que cal és votar un Estatut perquè “Catalunya ara mateix té un Estatut que no va votar”. Saben què em passa, a mi, amb Pedro Sánchez? Que tinc un *déjà vu*. Això que va dir ahir, i que ahir tothom va considerar una gran novetat, Sánchez ja ho va dir a mitjan juliol al Congrés

“La fórmula de Sánchez per resoldre la situació és tota una novetat: un nou Estatut. Brillant, Pedro!”

dels Diputats. “La crisi s’ha de resoldre amb una votació”, va dir aleshores, i hi va afegir: “Cal avançar en el marc estatutari, i que els catalans votin per quedar-se, no per separar-se.” Ufff, Pedro, quin *déjà vu*. Un nou Estatut? Per tornar-lo a votar (que sí que el varem votar en el seu moment) i perquè després el TC (perquè la cursa aquesta que hi ha entre Ciutadans i el PP serà també per veure qui el porta

primer als tribunals) el torni a tornar? Que la solució per a Catalunya era un nou Estatut, Pedro –i mira que ens ho poses fàcil–, ja ho pensava Zapatero el 2013 (“*Apoyar el Estatuto...*”) i som on som. No sé veure en la proposta de Sánchez cap novetat. Hem millorat les formes (venint d’un govern del PP tampoc costava massa) però continuem encallats en el fons. I si reformar l’Estatut és tot el que el PSOE és capaç d’oferir als catalans, em fa l’efecte que som al cap del carrer. A excepció feta, és clar, que tots plegats ho consideréssim un referèndum de veritat –a les urnes sempre guanyem– i Sánchez estigués disposat a acceptar una declaració d’independència si la majoria de catalans aquest cop vota que no, que no vol un nou Estatut sinó anar-se’n. Si tots els del sí (i mira que fa anys que hi estem, amb el sí) ara votéssim que no, Pedro, ens deixaries marxar?

De reüll

Marga Moreno

Descuits

Un dels destrets més greus que està patint el sobiranisme és la dificultat de comunicar una simple autodefinició de forma correcta i sense tergiversacions malèvols per part dels adversaris polítics i mediàtics. Aquests sovint recorren a fal·làcies atribuint defectes personals o errors puntuals a tot un col·lectiu, en aquest cas feliçment divers; o a descontextualitzacions, o a falsos dilemes, equiparant per exemple discrepància amb la Constitució amb delinqüència. Els intents d’explicació, que Foucault hauria definit com a *parresia*, que en grec

Explicar-nos Ebre enllà es feia difícil amb tants intermediaris perversos

antic significava aproximadament “dir-ho tot”, prendre la paraula lliurement i manifestar-se (amb el risc de rebre clatellada), han estat útils més enllà dels Pirineus, sense tantes traves, però sovint infecunds i fins contraproductius Ebre enllà. Aquests dies, a les xarxes, s’ha produït un fenomen esperançador,

arran de la serp d’estiu dels llaços de posar i treure. Es tracta de la resposta massiva de molts ciutadans de l’Estat d’omplir espais virtuals i físics de llaços grocs, fent arribar, per primer cop de forma tan consistent, una solidaritat per molts inesperada. La resposta ha estat a l’altura i a Twitter ja hi ha un munt d’ofertes de catalans amb l’etiqueta “a casa meva n’hi caben dos” perquè els espanyols que ho desitgin vinguin a passar l’Onze de Setembre entre nosaltres i que vegin sense intermediaris perversos “el que passa a Catalunya”. I és que a molts aquesta “internacionalització” se’ns havia descuidat.

Les cares de la notícia

DIRECTOR DE TEMPORADA ALTA

Salvador Sunyer

La por i l’autocensura

La 27a edició de Temporada Alta, que entre el 5 d’octubre i el 10 de desembre inclourà 98 espectacles, vol ser un clam a favor de la llibertat d’expressió, un tema ben actual davant el risc d’autocensura que genera la por de ser perseguit als jutjats o a les xarxes per qüestions polítiques.

PRIMERA MINISTRA BRITÀNICA

Theresa May

Inflexible

A punt d’entrar a la fase decisiva de les negociacions amb Brussel·les, May manté una imatge inflexible descartant la convocatòria d’un nou referèndum i refusant de modificar el seu pla sobre el *Brexit*. Tàctica clàssica de tot negociador. Posició ferma per tenir marge per a les concessions.

PRESIDENT DE L’ARGENTINA

Mauricio Macri

Sàdics

El govern argentí va anunciar ahir un nou impost a les exportacions que el president Macri va reconèixer com a “dolentíssim” però necessari per superar els 70 anys de dèficit fiscal crònic. “Hi pot haver gent que pensi que som un grup de sàdics” va dir el ministre Dujovne. Ben segur que sí.

EDITORIAL

Nou curs, incògnites velles

La conferència que el president Quim Torra pronunciarà aquest vespre al Teatre Nacional de Catalunya s’interpreta com el tret de sortida d’un nou curs polític que, de moment, arrossega les mateixes incògnites amb què va acabar l’anterior. Catalunya continua sense trobar el seu encaix a Espanya i no sembla pas que, vistes les propostes fetes ahir pel president Pedro Sánchez, hi hagi cap solució a la cantonada. Una situació prou complicada, que ho és encara més quan bona part de l’anterior govern català és a l’exili o a la presó (amb l’amenaça d’unes condemnes que són una barbaritat) i quan Ciutadans i el Partit Popular han dedicat l’estiu a enterbolir l’ambient i a alimentar la crispació.

El govern català en general, i el seu president en particular, tenen el repte i la responsabilitat d’afrontar aquest nou curs evitant una escalada innecessària de tensió però, alhora, sense renunciar al mandat de l’1-O i del 21-D. La via de diàleg oberta amb el govern espanyol ha de continuar sent l’aposta principal de l’executiu, però cal no oblidar (i el govern Sánchez faria bé de no menystenir-ho fent propostes de curt recorregut) que una majoria de catalans ha optat per la via de l’estat propi o que, en tot cas, un vuitanta per cent dels ciutadans voldrien el referèndum acordat que el govern espanyol es nega a negociar.

Aquesta radiografia de la situació fa preveure un nou curs polític complicat en què l’immobilisme no només no resoldrà el conflicte sinó que corre el risc d’enverinar-lo tenint en compte que som a les portes d’un judici que la immensa majoria dels catalans no entén. Avui Quim Torra farà la seva anàlisi de la situació i la seva proposta. Caldrà analitzar-ne la viabilitat.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Setmana clau

El procés viurà un punt àlgid amb l'aprovació de la llei i la previsible convocatòria del referèndum. El govern espanyol i el TC es mantenen amatents.

10
anys

La immigració

Madrid restringirà la immigració per l'atur. El ministre afirma que les contractacions en origen "s'acostaran al punt zero".

20
anys

Canvi de sigles

El Partit Nacionalista Basc creu que el canvi de sigles d'Herri Batasuna prova que l'organització terrorista ETA entra en la via política.

Full de ruta

Miquel Riera

El Valle de l'odi

He estat un cop al Valle de los Caídos. Va ser durant una excursió escolar per Espanya a mitjans dels setanta. En Franco encara no havia mort, però ja es respirava, almenys en el nostre entorn, un cert ambient contrari al règim impregnat amb un incipient catalanisme i amb moltes ganes de democràcia i llibertat, que ja ens feia veure determinades coses amb ulls crítics, malgrat l'edat. Amb aquesta perspectiva vam fer la visita al Valle, un lloc que ens va semblar, ja llavors, d'una estètica feixista i nacionalcatòlica insuportable per a qualsevol demòcrata. Vam quedar molt impressionats per la foscor d'aquella basílica i encara més quan vam topiar amb la tomba de José Antonio, icona del franquisme, a qui ens feien adorar de petits. Recordo que vam riure una mica per sota el nas davant d'ella, cosa que ens va costar alguna amenaça de l'hermano. Respecte, ens va demanar. Massa tard. Nosaltres ja li havíem començat a perdre el respecte al règim i més que li

El Valle de los Caídos és una vergonya espanyola, ignomínia d'un estat que ha estat incapaç de girar full

perdríem els mesos i anys a venir. "Males influències", entre d'altres, de dos grans professors, l'Albert Bou i en Joan Surroca, a qui el nostre grup de Torroella de Montgrí no estarem mai prou agraïts per tot el que ens van ensenyar sobre política, cultura, història i estima al país.

Vam fer aquella visita al Valle sense que ningú ens expliqués que tot allò ho havien construït presoners republicans i, encara menys, que hi havien dut restes de soldats morts justament lluitant contra tot allò que significava aquell monument.

El Valle de los Caídos és una vergonya espanyola i hauria de ser enderrocat i les restes dels qui són enterrats haurien de ser tornades a les seves terres. Ara en trauran Franco, però l'andròmina quedarà allà, ignomínia d'un estat i d'una societat que ha estat incapaç de girar full. D'un règim bastit, com bé va constatar l'ONU el 1946, amb l'ajuda de l'Alemanya nazi i de la Itàlia feixista. Això, però, ja es veu que no importa gaire a ningú, sobretot a un PSOE que, encara que fos per la memòria de tots els socialistes que van combatre Franco, hauria d'haver mogut peça fa anys.

Tribuna

Joan Ferrerós

La capital del món

El 4 de febrer de 1956 el polígraf Carles Fages de Climent va dictar una conferència, que va fer fama, al Casino Menestral de Figueres amb el títol de *Vila-sacra, capital del món*. El poeta va repetir-la a Vila-sacra mateix per la festa major del mateix any i la dissertació va encetar el camí de la llegenda. I quan va ser editada el 1967, amb presentació d'Alexandre Deulofeu, va fer-se cèlebre, malgrat que el franquisme ambiental i la particular marginalitat que va viure l'escriptor no ho facilitessin. Avui és a l'abast, editada per Llibres del Segle el 2003 amb pròleg de Vicenç Pagès.

CAL TENIR PRESENT que el clima polític dels anys de *Vila-sacra...* només tolerava pràctiques públiques menors o adictes. Provincianes com ara el Premio Inmortal Ciudad de Gerona i regionalistes amb el sostre fixat per Coros y Danzas. El que avui en diuen nacionalisme català –l'únic nacionalisme amb cara i ulls és l'espanyol– era a les beceroles futbolístiques però encara no a les castelleres. L'ara tan popular inde-

pendentisme era dues ratlles escrites en alguna edició de preguera. Tot això ho diem perquè a *Vila-sacra...*, per poder parlar del seu país i que no el detinguessin, Fages va practicar tres estratègies. Una, "concentrar" Catalunya a l'Empordà: les comarques eren tingudes per políticament inofensives, d'interès per a poetes i a gastrònoms. Dues, servir-se de la ironia adobada amb un pessic d'humor i un pols de cinisme, aliments narratius que Fages cuinava com un xef: vegin els més de 2.500 epigrames i similars que ens va deixar. I, tres, usar la ucronia –canviar un fet històric clau per imaginar escenaris distints als reals–, recurs de gran rendiment literari: per no anar més lluny, Avel·lí Artís Gener i Toni Soler se n'han servit. Per plantejar una Catalunya notablement diferent de la que els acotxava, altera el resultat de la batalla de Muret (1213), perduda per Pere el Catòlic perquè, "hom de fembres" que era,

hauria passat la nit anterior folgant... i no s'aguantava dret. Fages l'imagina victoriós per permetre's raonar que la capital del nou estat consolidat i amb tota la Provença –i que arribaria al més gran prestigi i poder mundial– no hauria estat Barcelona, i encara menys Girona o Perpinyà, ni, per evitar gelosies, Castelló d'Empúries o Figueres. Mil raons geoestratègiques haurien assenyalat Vila-sacra. A partir d'aquí, barra lliure: irònic, a vegades cínic i sempre divertit, el podem llegir a la reedició esmentada. El to del text permet a Fages, com en els epigrames, donar-nos notícia del seu pensament sobre la unitat i la defensa de la llengua (llevat d'articles, com Fuster o l'esmentat Pla, va escriure sempre en català); de la concepció del país, integrat en una confederació "sinal-lagmàtica i commutativa" de pobles ibèrics, és clar, amb Portugal inclòs, semblant a la de Jaume I o Pere el Cerimoniós. Això sí: monàrquica perquè el seu federalisme no és pas republicà. Els vigilants del Movimiento devien considerar *Vila-sacra...* una atzagaiada de per riure.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Llarena a Brussel·les

■ Quan en Llarena ha parlat en àmbits diguem-ne personals, ha quedat clar que la seva base ideològica és força contrària al catalanisme independentista. Això implica d'immediat que no pot resultar gaire objectiu com a jutge. Així s'entén que tant als fugits com als empresonats independentistes els consideri delinqüents per rebel·lió amb violència, tot i que tots aquests separatistes no paren d'insistir, de paraula i amb fets, que són pacifistes. Malgrat tot, en Llarena continua justificant els cops de porra dels antidisturbis durant l'1-O en defensa de la *Constitución Española*. Vaja, que si es pot apallissar en nom de la *Constitución* potser és que tenim una llei injusta i amoral, senyor Llarena. Tot i així, aquest magistrat manté processos líders catalans no violents so-

ta el jou d'una llei del 1978, és a dir, molt arnada. ¿No deu ser que aquest jutge s'ancora en una ideologia? Si fos així, ha prevaricat. Desitjo saber com justificarà tot això davant Brussel·les. La veritat vol poques paraules, la mentida mai no en té prou.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

Cada errada, un atac més

■ Ho vivim quasi a diari. Som en un entorn mediàtic dominat pels mitjans que, sense escrúpols, manipulen i menteixen quan els convé, és a dir, sempre que sigui en detriment de la llibertat d'expressió, de la democràcia, no controlada per ells, o de l'honestat. La darrera ha estat la declaració d'una errada en la traducció al francès sobre la demanda a Llarena a Bèlgica. El resultat: fum sobre els fons, la detenció i l'exili de persones

sense judici, amb càrrecs inexistents, i presó. Fum reconverit en "mentides", segons aquests mitjans, de Puigdemont. Si us plau, benvolguts activistes per la defensa dels nostres representants elegits i dels demòcrates en general, mireu de no fer errades, malgrat que sou humans, perquè a l'altra banda l'humanisme és considerat una feblesa digna del bombardeig mediàtic, de moment, més acarnissat. I si les feu, les errades, manteniu-les en secret, com el més preuat.

JOSEP JALLÉ I ALARI
Cardedeu (Vallès Oriental)

Caixes d'estalvis ètiques

■ Hom parla elogiosament d'aquelles caixes d'estalvis que tant de bé i bo varen fer a Catalunya possibilitant moltes iniciatives privades, cooperatives i accions socials. La fam depredadora dels bancs, tèr-

boles consciències, com inútils i interessades gestions d'alts directius, van posar fi al patrimoni comú de les caixes.

Estem en una fase reconstructiva de Catalunya. Fora convenient preveure la recuperació d'estructures d'independència financera, amb guanys que anessin a obra social, projectes i suport a iniciatives privades que ara no són possibles.

Troblem a faltar l'assistència personalitzada d'abans. Ara tenim una notòria assistència de màquines i una freda atenció dels bancs. El control de noves caixes d'estalvis en petites unitats financeres hauria de permetre una tasca cooperativa que alhora ens desvinculés de trusts financers que donen una desconeguda utilitat als nostres diners, i conèixer on va a parar la plusvàlua que la seva gestió pugui generar.

JORDI BUFURULL GALLEGO
Castellterçol (Vallès Oriental)

La frase del dia

“Que l'Audiència espanyola lliuri les armes i es dissolgui com a banda organitzada i d'extrema dreta que és”

Valtònyc. RAPER EXILIAT A BÈLGICA

Tribuna

Jordi Cabré. Escriptor

Retorn a Barcelona

Barcelona ha estat governada pels socialistes o pels comunistes des de fa 40 anys, amb l'única excepció de Xavier Trias. Sobta en canvi que, quan un personatge de l'òrbita sobiranista es vol postular com a alcaldable, parli sempre únicament de Pasqual Maragall i mai de Trias. Encara que no li donés temps en quatre anys, i malgrat tots els seus defectes, amb Trias i el seu equip Barcelona deixava de viure de renda dels grans esdeveniments del passat (Jocs Olímpics) o dels petits i oblidables (Fòrum de les Cultures) i començava a preguntar-se quina era la seva aposta de futur. La cosa anava de sensibilitat social, de coneixement, cultura i recerca, de *smart cities*, de ser un desacomplexat focus d'inversió econòmica, de preparar-se per a ser capital d'un Estat i de col·laboració publicoprivada. Potser era insuficient. Però com a mínim ja no anava de tramvies, ni de jocs d'hivern, ni de multiculturalitats i cosmopolitismes malentesos. Ens preguntàvem què volíem ser. Anàvem bé.

BARCELONA HA DE TENIR EL SEU PROPI SOBIRANISME. És més que evident que s'ofega, com ho fa Catalunya, pel fet de tenir els focus de decisió massa lluny (en tots els terrenys: finançament, infraestructures i connexions, diplomàcia exterior, salaris, serveis bàsics...). També s'ofegava fins al 1881, quan les muralles li impedièren créixer físicament. La famosa "societat civil" era viva malgrat tot, i encara ho és ara, però per molt viu que tinguis el sector privat o associatiu, hi ha un moment que una decisió política ha d'enderrocar la muralla. Evidentment, es va decidir des de Madrid. Només llavors va poder eixamplar-se. El sentit del sobiranisme a Barcelona és aquest: no pot créixer més, ni físicament ni anímicament, sense decisions polítiques alliberadores. És a Barcelona on es pot argumentar de manera més plausible, material, objectiva, la

necessitat d'una sobirania pròpia (i d'una agitació social constant): mentre Catalunya no disposi d'eines pròpies per a erigir la ciutat en capital del Mediterrani, aquesta viurà temptada pels invents estranys i els models obsolets. O encara pitjor: nostàlgies noucentistes. Fugim-ne. Si us plau.

BARCELONA NECESSITA UN ESTAT PROPI a qui fer de capital però necessita, sobretot, tornar a eixamplar-se per dins. A ser ella mateixa. Les muralles es van enderrocar perquè la ciutat rebentava d'activitat, de vitalisme, de modernitat, de modernisme, de riquesa, de progrés i de revolta. Barcelona no pot relaxar-se vivint de renda, en aquest cas, dels dogmatismes ideologicoestètics d'Ada Colau. Ni encara menys pot confiar el seu futur en els jacobins vinguts de la cort francesa. Però és que, si con-

“Barcelona ha de ser referent en creativitat, recerca, cultura i coneixement”

tinua posant el pilot automàtic de l'èxit turístic i de la bellesa, es regalarà molt barata a uns o a altres. Ara mateix la caricatura de Barcelona és la del decorat de cartró: entra pels ulls, i a més s'hi viu molt bé..., però sembla adormida. Provin d'agafar un turista a la Sagrada Família i expliquin-li, avui, qui són els "nous modernistes" de la ciutat. On són la recerca, passió, cooperació, genialitat, inquietud, ambició, autoorganització, missatge, fe, art i amor necessaris per a fer quelcom assimilable avui a la Sagrada Família. Podem dir que som, avui, la ciutat "on passen les coses"? L'avantguarda, el futur, el talent? Som la ciutat desperta de dia i de nit, decidida a avançar París i Londres com a mínim en alguna cosa? Posem per cas la gastronomia, per exemple: és avui Barcelona, amb tot el seu talent culinari, el "place to be"? No té prou ingredients propis per tenir tanta oferta intercanviable? Deixant de banda el World Mobile Congress, realment presentem una ciutat amb producte genuí i inimitable? Presentem una ciutat que esclata, que necessita créixer i que la reconguin com a capital del Mediterrani? Oferim un model propi, amb marca, amb ADN, amb visió pròpia del món? Hem decidit ja en què volem ser referent? O bé ens limitem a debatre sobre maners, turistes, noms de places i bustos de reis?

PEL SEU PASSAT I PER LA IMATGE QUE ENCARA CONSERVA, Barcelona ha de ser referent en creativitat, recerca, cultura i coneixement. Créixer per dins, interiorment, per a poder descavalcar la muralla totalitària dels Estats i de les velles ideologies. Aquest és el sobiranisme que ha de buscar Barcelona, i això no ho arregla tot, ja ho sé, però Barcelona és l'única ciutat del sud d'Europa que pot fer aquesta aposta. Quan saps qui ets i què vols fer, la resta de problemes no desapareixen, però sens dubte deixen d'ofegar-te.

De set en set

Anna Carreras

Starman

Home de les estrelles, no oblidis mai que tu i jo ens hem posat calents a les escales d'una basílica de façana barroca, hem abandonat el dinar intacte a la taula de qualsevol restaurant i hem deixat de deixar la pàgina en blanc. L'amor passió excita la creativitat, sí, com el vi de l'Empordà, però t'encadena a una infinitat de cicatrius mal tancades que batguen com un sepulcre encès. Amb aquest panorama, acabes escollint la solitud o la companyia dels gats. No és egoisme, ni molt menys, però si ningú s'atreveix a estimar-te, agraeixes que no et vagin esberlant capes de pell. Com deia Nietzsche, tot el que es fa per amor es fa més enllà del bé i del mal. Sobretot quan descobreixes el mal, només hi veus el bé i tires milles. Tinc l'olfacte desenvolupat, a aquestes alçades. La dona contemporània gaudeix de l'home misteriós, i viceversa. Soc amant de les causes perdudes i no me'n peneixo. Tot s'aprèn a còpia de fracassos i jo soc una principiant absoluta en moltes batalles. Tinc tendència a apagar el foc amb benzina. I, de fet, ja ho saps: no desxifro el perill fins que ja ha passat. Necessito la vida per escriure, l'aire lliure, el carrer. Al menjador de casa no hi passa res. Jo no tinc les teves sabates de valent, ni porto el teu llamp dibuixat a l'ull. Molts amants parlen un dialecte còsmic, són herois per un dia i segueixen el vent inquiet de l'altra banda de l'univers. Només nosaltres sabem estar junts a distància. Els ulls canvien, la mirada, no. Em fas sentir imantada, home de les estrelles, i jo ja he après a volar en cercles. Ah, per cert: tinc uns llençols nous. De color negre. T'encantarien.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

ERC defensa els eixos del discurs d'avui de Torra

Els republicans neguen que hi hagi velocitats diferents de l'independentisme

El jutge imputa tres policies per l'1-O

El jutjat veu accions "perilloses" en l'actuació dels agents a l'institut Pau Claris

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Una oferta perenne

LÍNIA • Sánchez obre el curs polític espanyol amb la proposta reiterada de votar en un "referèndum d'autogovern" **NO** • Topa amb la indiferència sobiranista i el rebuig frontal del PP i Cs

Montse Oliva
MADRID

Pedro Sánchez va tornar a situar el debat català en un punt en el qual deixa entreveure que el seu executiu no té cap intenció de moure's: o referèndum d'autogovern o res. Si bé la proposta del dirigent del PSOE de renegociar l'Estatut i sotmetre'n el resultat a votació en cap cas no és nova, el llogater de La Moncloa —que aquest darrer dies ha jugat a l'acuit i amagar amb una eventual reedició del 155— va voler estrenar el curs polític espanyol situant aquest oferiment com una línia infranquejable davant la persistència de l'independentisme català de posar fil a l'agulla a encetar converses amb l'Estat per convocar un referèndum d'autodeterminació. L'estratègia de Sánchez des que va assumir la presidència del govern és la de voler-se presentar com un dirigent amb iniciativa política per tal d'intentar desmarcar-se de l'immobilisme que criticaven al seu antecessor, Mariano Rajoy, i és per això que pretén col·locar l'escenari polític al 2020, emfasitzant la necessitat d'una nova reforma del text legal català, amb el benentès que, com ell mateix havia dit recentment, "els catalans tenen un Estatut que no és el que van votar".

La qüestió, però, és que la seva reiterada proposta ja fa temps que ha caigut en sac foradat i ahir mateix ho va poder tornar a comprovar davant la furi-

bunda rèplica del PP i de Cs i la indiferència dels partits de govern a Catalunya, que tenen la majoria al Parlament, els quals asseguren que la major part de catalans ja fa temps que són en una altra fase, que és la que ahir el socialista va tornar a defugir: "Hi haurà d'haver un referèndum per l'autogovern, no per l'autodeterminació", va afirmar Sánchez en una entrevista a la Cadena Ser. Ateses les respostes rebudes per part dels diferents interlocutors que haurien de fer possible encetar el debat estatutari, és força evident que la seva propos-

Artadi i Vilalta alerten que no es vol tornar a una pantalla passada

ta no té cap mena de viabilitat, però li ha servit per avançar-se a la conferència de Quim Torra, en la qual el president establirà el seu full de ruta, insistint que l'objectiu del govern socialista és continuar dialogant i oferint projectes.

Només el PSC

De fet, només Miquel Iceta va sortir a defensar les intencions de Sánchez aduint que passar per les urnes un nou Estatut és "l'única manera de sortir de l'atzucac". El primer secretari del PSC s'instal·lava, doncs, en la tesi de "volem un vot per unir". En canvi, el PP i Cs —tant a Barcelona com a Madrid— van voler deixar clar al pre-

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, ahir, durant la seva entrevista a la Cadena Ser ■ ACN

sident espanyol que no acceptaran que passi les línies vermelles que en el seu dia va marcar la sentència del TC. El líder popular, Pablo Casado, va anar més enllà, suggerint que aquesta oferta és fruit dels acords ocults entre els independentistes i el socialista per guanyar la moció de censura, i, en aquest punt, va alertar que l'autogovern català "no és ampliable" i que si tira endavant qualsevol proposta que "trenqui la igualtat de tots els espanyols" toparan amb la dura oposició del grup dels conservadors.

Per raons absolutament contràries, l'enèsi-

ma crida socialista a negociar un Estatut per ampliar l'autogovern tampoc no va caure bé a les files independentistes. La portaveu de l'executiu, Elsa Artadi, va assenyalar que "el debat a la societat no és sobre l'Estatut". I hi va afegir: "Aquest debat el vam superar fa alguns anys amb un referèndum que, precisament no es va respectar. De fet tampoc hi ha concreció en l'autogovern que proposa Sánchez."

Dret d'autodeterminació

En termes similars es va expressar la portaveu d'ERC, Marta Vilalta, que va destacar: "La situació segur que es resoldrà vo-

Les frases

“Sens cap dubte. La proposta és un referèndum per l'autogovern, no per l'autodeterminació”

Pedro Sánchez
PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

“No hi ha cap consulta per llançar als catalans que no passi pel trencament de la igualtat”

Pablo Casado
PRESIDENT DEL PP

tant, però no hem fet les mobilitzacions que hem fet els darrers anys per reclamar més autogovern o un nou Estatut. La ciutadania vol abordar el dret a l'autodeterminació”, segons informa **Óscar Palau**.

En tot cas, Torra, que ahir també va ser entrevis-

tat a *Els Matins* de TV3, va replicar una anterior afirmació de Sánchez —en la qual el socialista acusava el president de dirigir-se només a una "minoria majoritària, però que no és la majoria" de catalans— incidint que, avui dia, l'independentisme ja té "una majoria social suficient"

L'APUNT

Tardor calenta o de diàleg polític

Xavier Miró

Tothom anuncia una tardor calenta referint-se, els uns, a una sentència que preveuen dura contra els presos polítics, o a una commemoració de l'1-O i de la declaració del 27-O que els altres preveuen polèmica. Però, alhora, els presidents Torra i Puigdemont, Oriol Junqueras com a president d'ERC des de la presó o Miquel Iceta com a primer secretari del PSC fan crides

constants al diàleg. Ahir, al mateix temps que Sánchez proposava com a solució un referèndum d'autogovern a Catalunya, Iceta demanava a totes les forces que preparin un ambient favorable a solucions acordades. Semblen escenaris certament contraris, si no és que cada dia estem més acostumats al relat polític, que no a la realitat política.

2

ENTREVISTA AL PRESIDENT DE LA GENERALITAT, QUIM TORRA

Quim Torra
president de la Generalitat

El president Quim Torra, ahir en la seva intervenció al programa 'Els matins' de TV3 abans de pronunciar la conferència anual ■ EL PUNT AVUI

Torra centrarà el discurs en la crida a la unitat i la mobilització pels drets

■ La recuperació de les lleis impugnades pel TC i el referèndum, bases del pla de treball ■ El president trasllada al Parlament la resposta a una sentència "injusta"

que ocupa l'espai "central" del país i que, a més, ja està força mobilitzat, conclouia.

Finalment, Sánchez també va voler respondre a la reclamació d'ERC perquè doni ordres a la fiscalia general de l'Estat amb vista al judici pel procés. Va aduir que el seu executiu respecta "l'autonomia" d'aquest òrgan i que, per tant, no es té intenció de fer cap mena d'indicació sobre la situació dels acusats. Ahir, de fet, ho va reiterar el vicepresident Pere Aragonès, i a ell es va adreçar el president espanyol per assenyalar que no es farà ni la menor indicació que qüestionï el paper dels fiscals. ■

Emma Ansoła
BARCELONA

El president Quim Torra explicarà avui a les set de la tarda al TNC els eixos en què basarà l'activitat política d'aquesta legislatura, com a mínim en aquest nou curs que acaba de començar, que es preveu convuls i polèmic, amb els membres de l'anterior govern en presó preventiva i a les portes d'un judici en què se'ls acusa de rebel·lió.

En una entrevista a *Els matins* de TV3, el president ja va avançar que la conferència *El nostre moment* "recull les veus" de tot el govern, també la dels presos i exiliats, així com

les reivindicacions de l'independentisme més centrat, admetent que dins el govern i les formacions polítiques "hi ha ritmes diferents". Amb tot, com reconeixia ahir Torra, la seva "obsessió" serà trobar el "punt d'unitat" que permeti unir esforços en la lluita pels drets civils i els drets socials, amb la recuperació de les lleis impugnades i suspeses pel TC durant el govern de Rajoy, i l'exercici del dret a l'autodeterminació. I per aconseguir-ho, Torra va posar sobre la taula la organització d'una "marxa" similar a les mobilitzacions als Estats Units que als anys seixanta van permetre recu-

Les frases

“Arribaré fins al final, el meu únic límit és el Parlament, on rau la sobirania del poble”

“Qualsevol sentència que no sigui l'absolució serà injusta, no l'acatarem”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

perar drets i capgirar la situació de repressió de molts ciutadans. Unes marxes que Torra també –avui en donarà més detalls– per reivindicar els drets civils, socials i polítics. Aquests seran els tres principals eixos entorn dels quals girarà l'activitat

política, sense oblidar que hi haurà una sentència del Suprem que els dirigents i els processats ja han qualificat d'"injusta" i que ahir el mateix president va admetre que "no acatarà". "No pensem acceptar cap sentència que no sigui l'absolució", va reiterar. I per donar resposta a aquest

punt, Torra també buscarà la unitat de les forces polítiques a través del debat i les resolucions parlamentàries, i és aquí on creu que pot trobar-se amb la CUP i el Comuns, als quals també anirà a cercar per aprovar el pressupost. Torra va recordar que, en aquest sentit, les enquestes indiquen que un 80% de la ciutadania està en contra de la repressió de l'Estat i la situació dels presos polítics i que el mateix percentatge estaria d'acord amb la celebració d'un referèndum i en contra de la monarquia.

A més de referir-se a la intervenció d'aquesta tarda, Torra també es va mostrar partidari d'una vaga general si així ho volen els ciutadans i va assegurar que Puigdemont mantindrà l'acta de diputat malgrat que el jutge Pablo Llaurena els ha suspès de sou i funcions, ara ja no cobren i resta pendent saber com el Parlament executarà aquesta demanda del magistrat, tenint en compte que cal el vot de tots els diputats de JxCat i ERC per tirar endavant les resolucions i les proposicions de llei. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC fa pinya amb Torra i nega “velocitats diferents”

■ Remarca que no ha canviat d'estratègia, si bé està en procés per “adaptar” les concrecions a la conjuntura actual ■ Expressa el suport a les línies bàsiques pactades que el president indicarà avui

Óscar Palau
BARCELONA

“No creiem que hi hagi velocitats diferents” en l'independentisme. Ras i curt, la portaveu d'ERC, Marta Vilalta, no es va donar per al·ludida ahir per les paraules en aquest sentit del president Quim Torra al matí a TV3, amb qui tanmateix va voler fer pinya amb vista a la conferència que pronunciarà avui per marcar les pautes d'actuació immediates. “No en sabem els detalls, però segur que respon al sentir majoritari del govern i del moviment independentista”, indicava Vilalta, que confirmava que Torra ha “consensuat i compartit” en els últims dies les idees bàsiques que expressarà, tant amb els consellers com amb els presos i exiliats.

Vilalta, en tot cas, va haver de tornar a respondre als que acusen el partit de voler alentar el procés. “Ser més i més forts –com continua reclamant– no és incompatible amb continuar avançant cap a la República”, defensava. “No hi ha cap canvi d'estratègia d'ERC, però sí que volem adaptar-nos al moment actual a l'hora de concretar les línies de la ponència política” aprovada a principi d'estiu, explicava. I les premisses del partit ja les dei-

La portaveu d'ERC, Marta Vilalta, ahir al migdia després de la permanent del partit ■ E. FONTCUBERTA / EFE

xava clares: diàleg i negociació, per “treure dels jutjats” el conflicte i buscar-hi una solució política; acció de govern en forma de “polítiques de progrés” i unitat amb les reclamacions de la ciutadania, i reactivació de la mobilització al carrer, començant per la Diada. “Volem evidenciar que, malgrat la repressió, aquestes àmplies majories hi continuen sent”, subratllava Vilalta, que ho emmarcava en l'inici d'una “campanya pels drets civils i polítics” en què també situava la pròxima obertura d'una oficina específica

que depengui de Vicepresidència.

Ahir a la tarda es va reunir l'executiva d'ERC en “sessió de treball ordinària”, segons fonts internes, que va refermar-se en aquestes línies i en va continuar debatent les concrecions. La idea és marcar perfil propi en el debat sobre l'estratègia unitària que s'està bastint, per a la qual cosa Vilalta admetia que hi ha hagut “contactes” les últimes setmanes amb altres forces i entitats, i aposta perquè es vagin intensificant i consolidant els pròxims mesos. ■

No confirmen l'acord amb JxCat

Vilalta va evitar confirmar l'acord entre ERC i JxCat que el president Torra avançava la vigília a El Punt Avui per aplicar la suspensió als sis diputats processats per rebel·lió. “S'hi està treballant des de l'inici de l'estiu i s'està avançant positivament”, és tot el que explicava. “No hi ha novetats concretes, quan hi hagi l'acord definitiu, la mesa o els portaveus ja el faran públic”, tancava Vilalta. El vicepresident del Parlament, Josep Costa, tampoc va confirmar

l'acord a la tarda, i es va remetre al que diguin els grups. Fonts de JxCat admetien que per ara no s'ha tancat res i no és immediata la formalització de cap pacte. Costa indicava la “normalitat” que el debat de política general sigui a l'octubre, però no es descarta que es fixi un altre ple abans, com vol Cs, que exigeix el monogràfic sobre la convivència ajornat al juliol. En aquest cas, caldria accelerar l'acord per garantir la majoria independentista en les votacions. ■

Iceta demana a Torra que no tanqui cap porta al diàleg

Xavier Miró
BARCELONA

El primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va demanar a Quim Torra que en la seva conferència d'inici de curs polític “no tanqui cap porta al diàleg” malgrat els compromisos que adquireixi i “sigui qui sigui la seva intervenció”. En aquest sentit, el líder socialista va celebrar l'article d'Oriol Junqueras a *El Periódico* com una aposta pel diàleg i com una mostra més que “cada cop hi ha més gent” que ho veu necessari. Després de demanar a Torra també que faci un discurs adreçat a tots els catalans i no només a la meitat, Iceta va reafirmar que la prioritat ha de ser el diàleg “Catalunya endins” entre partits i ciutadans “i amb la resta de forces polítiques i ciutadans espanyols”. Respecte al judici als dirigents empresonats, Iceta defensa la separació de poders i insta els polítics independentistes a no repetir errors. En aquest sentit, per exemple, considera que la ratificació de la declaració sobiranista que van fer al 5 de juliol els partits independentistes al Parlament va ser un error “com una casa de pagès”, sobretot perquè no beneficia els presos: “Cal deixar actuar la justícia però treballar per un context el més favorable per la solució.” Demana als polítics “preparar l'ambient favorable a solucions acordades”. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs
Periodista

El judici de l'1-0 s'ha de veure en directe per la televisió

El judici del procés serà el plat fort d'aquest tardor. No hi ha data assenyalada per a la vista, tot i que la intenció de la judicatura és que la sentència es conegui abans d'acabar aquest any. Després vindran els recursos, etc. El judici serà de gran transcendència i per això convindria que fos televisat en la seva integritat. Hi ha malfiança de ma-

nipulació per part dels mitjans de comunicació. El panorama polític ha estat tan trepitjat que hi ha persones que no creuen res d'allò que s'interpreta. El ciutadà té tot el dret de voler treure'n l'aigua clara i veure des del sofà el judici en directe. La cara dels acusats, dels acusadors i dels testimonis. La decisió és potestat única i exclusiva del jutge. El judici del 9-N

va ser televisat i per al de La Manada no va haver-hi permís. No hi ha un reglament que autoritzi o desautoritzi l'emissió en directe. Tot i que la Constitució Espanyola específica que les actuacions judicials seran públiques. En definitiva, el jutge té l'última paraula.

Els juristes contraris a l'emissió televisiva de judicis argumenten que la presència de càmeres

pot cohibir aquells testimonis que volen col·laborar amb la justícia. Creuen que els mateixos advocats, fiscals i jutges poden sentir una pressió diferent si saben que la seva activitat s'està veient per la televisió. Els favorables a televisar el judici creuen que la justícia seria més efectiva perquè la seva activitat tindria llum i taquígrafs. Així ho creuen als Estats Units, on

hi ha un canal per internet –Courtroom View Network– que emet judicis civils a tothora i amb grans audiències.

Bona part del soroll polític que hi haurà en els pròxims mesos serà al voltant del judici. Seria imprescindible poder-lo veure en directe i en reemissions. Ajudaria a fer que hi haguera menys confusió.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El jutge imputa a tres agents accions “perilloses” l’1-0

■ Són tres policies espanyols que van actuar a l’institut Pau Claris de Barcelona, i un d’ells ja és investigat pels seus cops a l’escola Mediterrània ■ Denega la imputació d’una dona ferida a la mà com volia el fiscal

Un ciutadà és empès escales avall per agents durant el referèndum de l’1-0 a l’institut Pau Claris, en un dels vídeos aportats al jutjat de Barcelona ■ ARXIU

Mayte Piulachs
BARCELONA

Per complir el mandat del TSJC d’impedir l’ús d’espais públics per al referèndum de l’1-0, alguns agents de la policia espanyola van fer un ús excessiu de la força “amb accions desproporcionades i perilloses”, a més “no s’aprecia que cap agent fos atacat de manera violenta per ciutadans” i els policies actuants “no van fer danys a les instal·lacions”.

Són les tres conclusions que recull la interlocutòria del titular del jutjat d’instrucció número 7 de Barcelona, amb la qual imputa a tres agents de la policia espanyola delictes de lesions i contra la integritat moral en la seva actuació a l’institut Pau Claris de Barcelona. A partir dels sis vídeos i 30 fotografies analitzades, el jutge hi descriu com alguns agents donen cops de puny, puntades de peu i estiren dels cabells veïns asseguts a les

escales del centre.

La resolució, del 16 d’agost passat, va ser difosa ahir perquè un d’aquests agents, el sotsinspector amb número professional 70231 (que actuava amb el número d’identificació 4U21), havia de declarar demà com a imputat, juntament amb un altre agent (el 81585), per les seves actuacions en el desallotjament de l’escola Mediterrània, i davant la doble imputació del primer, el magistrat Francisco Mi-

Els xats dels Mossos, al jutjat

Les investigacions judicials contra agents dels Mossos, acusats de “passivitat” i de permetre l’1-0, també continuen. El titular del jutjat d’instrucció 2 de Sabadell ha demanat ara al TSJC el pla de coordinació policial que li va entregar el gabinet, format pels tres cossos policials i dirigit pel coronel Diego Pérez de los Cobos. També sol·licita a la direcció dels Mossos els

noms dels agents de la regió policial metropolitana nord que estaven de servei, de permís, de vacances o de baixa entre el 27 de setembre i l’1 d’octubre, a més de de les comunicacions de diferents xats policials, a través dels quals la Guàrdia Civil els acusa d’espiar-los. Aquest jutge ja investiga la cap de la regió, la comissària Cristina Manresa, i l’intendent Xavier Creus.

ralles ha acordat suspendre la declaració perquè es prepari la seva defensa i se li faci l’interrogatori vers la seva actuació en els dos centres de votació l’1-0.

Per ara, hi ha quatre policies espanyols imputats per la seva actuació en punts de votació de Barcelona, on més de 200 afectats van denunciar vexacions policials. La penalista Anaïs Franquesa, del centre Irídia, que porta l’acusació particular de diversos lesionats i afectats, es va felicitar ahir de les tres noves imputacions. “S’està avançant en les investigacions, en què es demostra la desproporcionat global de la policia i en concret d’aquest sotsinspector en dues escoles”, va declarar Franquesa.

“El cop de peu volador”

El magistrat és força crític amb l’actuació dels tres imputats de l’institut Pau Claris (els agents amb els números professionals 94662, 107905 i el sotsinspector citat), i també amb més d’un agent que no ha pogut ser identificat, un dels problemes greus que arrossega la investigació de les càrregues policials. “No s’entén el motiu pel qual un dels agents, que no ha pogut ser identificat, dona un cop de peu volador, una acció que pot causar gravíssimes lesions a algun ciutadà”, sosté el magistrat.

El sotsinspector, amb doble imputació, és qui va lesionar els dits de Marta Torrecillas, de la qual el fiscal volia la imputació, i que el jutge ha denegat, en assegurar que “no fa cap actuació delictiva, sinó agafar-se amb una persona per no ser arrossegada escales avall”, clou el jutge. ■

Bèlgica decidirà sobre Valtònyc d’aquí a 14 dies

Redacció
BARCELONA

El jutjat de Gant decidirà el 17 de setembre si executa l’euroordre i extradita a l’Estat espanyol el raper Josep Miquel Arenas, àlies Valtònyc, condemnat a una pena de tres anys de presó per apologia del terrorisme, injúries a la coro-

na i amenaces. El jutge belga va escoltar ahir les versions de la fiscalia i les defenses una vista oral que, segons un dels tres lletrats de Valtònyc, Simon Bekaert, va anar “bé” i va donar peu a ser “optimistes”. El lletrat entén que no es donen les condicions per a l’extradició. “Hem explicat que no hi ha una doble

incriminació pels fets dels quals l’Estat espanyol acusa Valtònyc; és a dir, que els delictes pels quals està condemnat a l’Estat no tenen un equivalent automàtic en el dret belga.

La defensa també argumenta, segons l’advocat Gonzalo Boye, que el de Valtònyc no és en cap cas un cas de terrorisme i re-

corda que la sentència espanyola és contrària a les resolucions del Tribunal Europeu dels Drets Humans (TEDH), en especial en relació amb l’article 10 sobre la llibertat d’expressió. “És evident que aquest cas és sobre drets humans i llibertat d’expressió a tot Europa”, insisteixen els advocats, que entenen que la decisió que prengui la justícia belga “tindrà efectes sobre el sistema d’extradició i és important dibuixar una línia entre el que és acceptable entre estats i el que no ho és”, ha dit Simon Bekaert. ■

EL WC QUE ET RENTA
AMB AIGUA
In-Wash® Roca

816589-11202040

Visita la nostra exposició a Carretera Mataró 27 (Badalona)

PARQUETS, SANITARIS I CERÀMIQUES
Alberch Tel. 933 894 200 - www.alberch.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Membres del govern i representants patronals i sindicals durant l'acte de signatura de l'AIC ■ MARTA PÉREZ / EFE

Sindicats i patronals es posen com a model de diàleg

■ Els agents socials fan una crida a la negociació amb l'Estat per evitar una tardor calenta en termes polítics ■ Es mostren contraris o molt reticents a una possible aturada de país l'1 d'octubre

M. Moreno
BARCELONA

La firma de l'Acord Interprofessional de Catalunya (AIC), formalitzada ahir al Palau de la Generalitat, va servir als agents socials per reivindicar el diàleg i la negociació davant l'auguri d'una tardor calenta en l'àmbit polític. Sindicats i patronals van coincidir, amb matisos, a rebutjar una *rentrée* postestival de confrontacions i van fer una crida a bastir ponts en-

tre Catalunya i l'Estat per evitar "profecies autocomplertes" de fractura social, en paraules de Javier Pacheco, secretari general de CCOO.

Va ser precisament Pacheco qui va aixecar la llebre durant l'acte de la signatura de l'AIC, que en principi era eminentment protocol·lari, quan durant la seva intervenció va fer un toc d'alerta davant els representants institucionals presents, entre els quals hi havia, a més del

president Torra, el vicepresident del govern, Pere Aragonès; el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, Chakir el Homrani, i la consellera d'Empresa i Coneixement, Àngels Chacon. "Cal entendre el valor de la concertació i el consens -va indicar Pacheco- dins de les responsabilitats polítiques." El líder sindical va fer una crida "a la recuperació de la cohesió social", i ho va exemplificar recordant les fortes diferències entre represen-

Catalunya, "Dinamarca del sud"

Durant l'acte, el president de la Generalitat, Quim Torra, va fer una reivindicació de les potencialitats del país per posicionar-se com a membre "del club dels estats adaptatius i dinàmics, com ara Dinamarca, Àustria, Suïssa, Suècia, Noruega o Irlanda". Per Torra, la proximitat en la gestió fa d'aquests països els més ben preparats per assumir els canvis de l'entorn i la

globalització. "Catalunya ha de ser la Dinamarca del sud", va subratllar el president, que va elogiar l'AIC com un "acord necessari", que se suma a la reivindicació del govern per obtenir plenes competències en l'àmbit laboral per corregir situacions de vulnerabilitat i efectes de la crisi com el fet "inadmissible" que "hi hagi persones amb contracte de feina en risc de pobresa.

tants empresarials i sindicats que, va subratllar, no han estat obstacle per arribar a pactes.

Camil Ros, secretari general d'UGT, va estar d'acord en la necessitat d'avançar en l'autogovern i d'assumir el màxim de competències reclamades durant l'acte per Torra, però va recordar als responsables polítics catalans la necessitat de desenvolupar atribucions que ja es tenen, com per exemple en FP, que, va lamentar, "no s'estan aplicant".

Comptar abans d'actuar

Cap dels responsables d'agents socials va voler parlar d'aturades de país, com la que han proposat algunes veus per commemorar l'1-O. Per Josep González, president de Pimec, "les coses no s'arreglen perjudicant l'economia", va assegurar. Ros, per la seva banda, va apel·lar al discurs d'UGT que indica que "entre la unilateralitat i el 155 hi ha un espai molt important per recórrer". El líder ugetista creu que "cal buscar i actualitzar els consensos amplis, de 70% o el 80%, com ara els que estan en contra de la presó preventiva o del dret a decidir, i en funció d'aquests prendre les accions, però no a l'inrevés".

Precisament ahir a la tarda, Pacheco i Ros es van reunir durant dues hores amb el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, al centre penitenciari de Lledoners (Sant Joan de Vilatorrada). A la sortida, els dos líders sindicals van reclamar la llibertat dels presos i van exigir trobar una "solució política a un problema polític". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La consellera Elsa Artadi i el vicepresident del Parlament Josep Costa, ahir amb el cartell de la Diada del 2018 ■ A.G./ EFE

Una marxa per portar “la llum” al Palau, l’acte institucional de la Diada

Encapçalada per Torra i Torrent, durà la flama del Canigó i s’aturarà abans al Born ■ Parlament i govern dediquen la celebració a la llibertat dels represaliats

Ò. Palau
BARCELONA

La demanda de llibertat dels líders del procés represaliats, i del poble català per poder decidir el seu futur, protagonitzarà l’acte institucional de la Diada d’enguany, que el govern i el Parlament organitzaran conjuntament el dia 10 al vespre. “És una Diada molt especial políticament i humanament, i la volem dedicar als presos polítics i exiliats al voltant de la idea de llibertat, les llibertats que

fa un any que estan amenaçades o manllevades”, explicava en la presentació ahir la consellera de la Presidència, Elsa Artadi. Per això l’acte principal, preparat a contrarellotge des de final de juny per l’escenògraf Lluís Danés, consistirà en una “Marxa per la Llibertat” que sortirà del Parlament, encapçalada pel seu president, Roger Torrent, i el de la Generalitat, Quim Torra, i que durà a peu la flama del Canigó, amb una primera parada al Born Centre Cultural. Allà

hi haurà la part institucional amb la formació de la guàrdia d’honor dels Mossos, la hissada de la senyera i la interpretació del Cant de la Senyera. Després, la comitiva seguirà fins a la plaça de Sant Jaume, on la flama es lliurarà a un missatger que entrarà al Palau “per simbolitzar el retorn de la llum” després de mesos de foscor i paràlisi imposats pel 155. En aquell moment, de l’edifici sortiran els artistes que oferiran un breu espectacle a la plaça, amb la parti-

cipació de músics des dels Setze Judges fins a l’actualitat, com Roger Mas, Núria Graham, Judit Neddermann i la col·laboració de Txarango, a més de la ballarina Marta Carrasco. A més, es llegiran textos d’autors vinculats a commemoracions del 2018 com Pompeu Fabra, Maria Aurèlia Capmany o Manuel de Pedrolo. “Volem que sigui contundent, metafòric i colpidor, per recollir la idea de llibertat”, indicava Artadi. En la mateixa línia, el cartell triat re-

ivindica la llibertat d’expressió, tot mostrant les quatre barres de la senyera tapades per una cinta adhesiva “que és el símbol de la censura”, segons ella, si bé en un dels extrems ja es comença a aixecar perquè “es reverteix la il·lusió”. “Hi érem, hi som i hi serem”, resumia sobre el significat de la celebració.

Abans de l’acte, al Parlament –que el dia 11 celebrarà una jornada de portes obertes, igual que el Palau– s’hi haurà celebrat l’acte de lliurament de la seva Medalla d’Honor, en la categoria d’or, a l’Associació de Mestres Rosa

La CUP vol acció popular i no creu en la del Parlament

Xavier Miró
BARCELONA

Les organitzacions de l’esquerra independentista de l’entorn de la CUP van demanar ahir “una ofensiva popular” a partir de l’11-S perquè no creuen en l’acció del govern de JxCat i ERC ni en la de la mesa del Parlament presidida pel republicà Roger Torrent. En una roda de premsa per presentar els actes de la Diada, els portaveus d’Alerta Solidària, Arran, COS, Endavant, SEPC i CUP van alertar que el Parlament està “buit de contingut, sotmès als articles 155 i 135 de la Constitució Espanyola”, i que ni la mesa ni el govern de Torra estan disposats “a plantar cara ni a ser veritablement útils” per a l’autodeterminació ni per recuperar drets socials. Aquestes organitzacions convoquen a manifestacions a la plaça del Vi de Girona, el 8 de setembre, a les 6 de la tarda; i l’11-S, a la plaça de la Paeria de Lleida a les 12 del migdia; al matí, al carrer Ferran de Barcelona, organitzada per Arran Jovent; a les 18.30 h a la plaça Urquinaona, i a les 20.00 h a la plaça Mercadal de Reus. Amb tot, tant dirigents de la CUP participaran a la manifestació de l’Assemblea Nacional Catalana (ANC) com militants de la formació prendran part en els diversos actes oficials o d’entitats organitzats arreu del país. ■

La data

10-09-18

A dos quarts de 9 s’iniciarà la Marxa per la Llibertat entre el Parlament i la Generalitat, el principal acte institucional.

Sensat, un col·lectiu “essencial per a la vertebració de la societat”, segons exposava el vicepresident, Josep Costa. El guardó vol reconèixer també els docents pel foment de la llengua i pel model educatiu i convivencial que estenen.

A més dels actes a Barcelona, el govern n’organitzarà a totes les vegueries i allà on té delegacions obertes a l’estranger, incloent les ciutats on hi ha exiliats: Brussel·les, Ginebra i Edimburg. Organitzarà també un acte a Madrid el dia 13, presidit pel delegat Ferran Mascarell i la mateixa Artadi, que explicava que s’hi convidaran representants del govern espanyol, si bé no va concretar quins. ■

graupera
Més de 40 anys al teu servei

ARA ÉS EL MILLOR MOMENT PER REVISAR LA TEVA CALDERA!

Després d’un llarg hivern, la teva caldera necessita una posada a punt. Aprofita la nostra oferta!

info@egraupera.com
www.egraupera.com

93 741 29 99

C. Melcior de Palau, 9 - 08302 Mataró

Servei tècnic oficial:

*PREU ESPECIAL!

*Si la caldera està avariada, no es realitzarà l’oferta del pack.

El pack de revisió 1 hora inclou:

Revisió preventiva

(verificar el correcte funcionament, neteja a fons de l’aparell i purgar radiadors).

Certificat de revisió segons normativa.

Etiqueta RITE segons normativa.

Anàlisi de combustió.